

Orzeczenie z dnia 2 października 2008 r. (*)

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Zamówienia publiczne na dostawy – Dyrektywa 93/36/EWG – Udzielanie zamówień publicznych bez uprzedniej publikacji ogłoszenia – Lekkie helikoptery dla policji i krajowej straży pożarnej

W sprawie C 157/06

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 23 marca 2006 r., Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez X. Lewisa oraz D. Recchię, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, strona skarżąca,

przeciwko

Republice Włoskiej, reprezentowanej przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Fienga, avvocato dello Stato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, strona pozwana,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes szóstej izby, pełniący obowiązki prezesa drugiej izby, K. Schiemann, J. Makarczyk (sprawozdawca), J.C. Bonichot i C. Toader, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: B. Fülöp, administrator, uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 maja 2008 r., podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że wydając dekret ministra spraw wewnętrznych nr 558/A/04/03/RR z dnia 11 lipca 2003 r. (zwany dalej „dekretem ministerialnym”), który zezwala na odstępstwo od przepisów wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych na dostawy w odniesieniu do nabywania lekkich helikopterów przeznaczonych na potrzeby policji i krajowej straży pożarnej, mimo

niewystąpienia żadnej z przesłanek mogących uzasadniać takie odstępstwo, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawę (Dz.U. L 199, s. 1), a w szczególności na mocy jej art. 2 ust. 1 lit. b), art. 6 i 9.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

2 Artykuł 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36 ma następujące brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

[...]

b) zamówień na dostawę, które są określone jako objęte tajemnicą lub których realizacji muszą towarzyszyć szczególne środki bezpieczeństwa zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi w zainteresowanym państwie członkowskim, albo gdy wymaga tego ochrona podstawowych interesów bezpieczeństwa tego państwa członkowskiego”.

3 Artykuł 3 tej dyrektywy przewiduje:

„Bez uszczerbku dla art. 2, 4 oraz art. 5 ust. 1 niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich produktów, których dotyczy art. 1 lit. a), włącznie z tymi, objętymi zamówieniami udzielanymi przez instytucje zamawiające w dziedzinie obronności, z wyjątkiem produktów, do których stosuje się art. [296] ust. 1 lit. b) [WE]”.

4 Artykuł 6 tej dyrektywy stanowi:

„1. Przy udzielaniu zamówień publicznych na dostawę instytucje zamawiające stosują procedury określone w art. 1 lit. d), e) oraz f) w przypadkach wskazanych poniżej.

2. Instytucje zamawiające mogą udzielać zamówień na dostawę w procedurze negocjacyjnej, jeżeli w toku realizacji procedury otwartej lub ograniczonej wpłynęły nieprawidłowe oferty albo wpłynęły oferty, które nie mogą być przyjęte na mocy przepisów krajowych, zgodnych z przepisami zawartymi w tytule IV, o ile początkowe warunki zamówienia nie zostały istotnie zmienione. Instytucje zamawiające publikują w takich wypadkach ogłoszenie o zamówieniu, chyba że włączą do tej procedury negocjacyjnej wszystkie przedsiębiorstwa, spełniające kryteria art. 20–24, które w toku uprzedniej procedury otwartej lub ograniczonej złożyły oferty zgodne z formalnymi wymogami procedury przetargowej.

3. Instytucje zamawiające mogą udzielać zamówień publicznych na dostawę w procedurze negocjacyjnej, bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o przetargu, w następujących przypadkach:

- a) jeżeli w toku procedury otwartej lub ograniczonej oferty nie wpłynęły lub wpłynęły jedynie oferty nieprawidłowe, pod warunkiem że początkowe warunki zamówienia nie zostały w sposób istotny zmienione a sprawozdanie zostało przekazane Komisji;
- b) jeżeli przedmiotem zamówienia są produkty wytwarzane jedynie do celów badań, eksperymentów, studiów lub rozwoju; przepis ten nie obejmuje produkcji seryjnej mającej na celu osiągnięcie rentowności rynkowej lub pokrycie kosztów badań i rozwoju;
- c) jeżeli z przyczyn technicznych, artystycznych, lub z przyczyn związanych z ochroną praw wyłącznych, produkty będące przedmiotem dostawy mogą być wytworzone lub dostarczone jedynie przez określonego dostawcę;
- d) w zakresie, w jakim jest to ściśle niezbędne, ze względu na wyjątkowo pilny charakter sprawy związanej z wydarzeniami, których zainteresowane instytucje zamawiające nie mogły przewidzieć, nie mogą być przestrzegane terminy, przewidziane dla procedur otwartej, ograniczonej lub negocjacyjnej, określone w ust. 2. Okoliczności, na które można się powoływać w celu uzasadnienia wyjątkowo pilnego charakteru sprawy, nie mogą być w żadnym przypadku wywołane przez instytucje zamawiające;
- e) w przypadku dodatkowych dostaw dokonywanych przez pierwotnego dostawcę, których celem jest częściowe zastąpienie dostaw lub instalacji bieżącego użytku, rozszerzenie istniejących dostaw lub instalacji, w przypadku gdy zmiana dostawcy zobowiązywałaby instytucję zamawiającą do nabywania materiałów o innych właściwościach technicznych, co powodowałoby niekompatybilność lub nieproporcjonalnie duże trudności techniczne w użytkowaniu i utrzymaniu. Okres realizacji takich zamówień, a także zamówień odnawialnych nie może zasadniczo przekraczać trzech lat.

4. We wszystkich innych przypadkach instytucje zamawiające udzielają zamówień na dostawy w procedurze otwartej lub ograniczonej”.

5 Artykuł 9 tej dyrektywy ma następujące brzmienie:

„1. Instytucje zamawiające informują w ogłoszeniu informacyjnym, najszybciej jak to możliwe po rozpoczęciu ich roku budżetowego, o całkowitych zamówieniach w podziale na grupy produktów, których zamierzają udzielić w ciągu następnych 12 miesięcy, w przypadku gdy ich całkowita wartość szacunkowa, z uwzględnieniem przepisów art. 5, jest równa lub większa niż 750 000 [EUR].

Grupy produktów są ustalane przez instytucje zamawiające poprzez odniesienie do nomenklatury »Classification of Products According to Activities (CPA)«. Komisja określa warunki odniesienia w ogłoszeniu do poszczególnych pozycji nomenklatury zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32 ust. 2.

2. Instytucje zamawiające, które zamierzają udzielić zamówienia publicznego na dostawy w procedurze otwartej, ograniczonej lub negocjacyjnej w przypadkach określonych w art. 6 ust. 2, informują o swoim zamiarze w ogłoszeniu.

3. Instytucje zamawiające, które udzieliły zamówienia, informują o wyniku postępowania w ogłoszeniu. Jednakże niektóre informacje o udzieleniu zamówienia nie muszą w pewnych przypadkach być publikowane, jeśli ich ujawnienie utrudniłoby egzekwowanie prawa, byłoby sprzeczne z interesem publicznym, naruszałoby uprawnione interesy gospodarcze określonych przedsiębiorstw publicznych lub prywatnych albo mogłoby naruszyć uczciwą konkurencję między dostawcami.

4. Ogłoszenia są sporządzane zgodnie ze wzorami podanymi w załączniku IV i zawierają informacje wymagane w tych wzorach. Instytucje zamawiające nie mogą wymagać spełnienia jakichkolwiek warunków innych niż te określone w art. 22 i 23, przy żądaniu informacji dotyczących wymogów ekonomicznych i technicznych, które stawiają dostawcom przy ich wyborze (załącznik IV B sekcja 11, załącznik IV C sekcja 9 oraz załącznik IV D sekcja 8).

5. Instytucje zamawiające przesyłają ogłoszenia, tak szybko jak to możliwe i w najbardziej odpowiedni sposób, do Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich. W przypadku procedury przyspieszonej, określonej w art. 12, ogłoszenie przesyła się teleksem, telegraficznie lub telefaksem.

Ogłoszenie określone w ust. 1 przesyła się tak szybko jak to możliwe po rozpoczęciu każdego roku budżetowego.

Ogłoszenie określone w ust. 3 przesyła się najpóźniej w terminie 48 dni od daty udzielenia zamówienia, którego to dotyczy.

6. Ogłoszenia, określone w ust. 1 i 3, zostają opublikowane w całości w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich oraz w bazie danych TED, w urzędowych językach Wspólnot, przy czym autentyczny jest jedynie tekst w języku oryginału.

7. Ogłoszenia, określone w ust. 2, zostają opublikowane w całości w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich oraz w bazie danych TED w języku oryginału. Streszczenie ważniejszych elementów każdego ogłoszenia zostaje opublikowane w językach urzędowych Wspólnoty, przy czym autentyczny jest jedynie tekst w języku oryginału.

8. Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich publikuje ogłoszenia nie później niż po 12 dniach od daty ich wysłania. W przypadku procedury przyspieszonej, określonej w art. 12, termin ten ulega skróceniu do pięciu dni.

9. Ogłoszenia nie zostają opublikowane w dziennikach urzędowych lub w prasie kraju instytucji zamawiającej przed datą wysłania do Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich; przy publikacji należy podać tę datę. Ogłoszenia nie zawierają informacji innych niż te opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

10. Instytucje zamawiające muszą być w stanie udowodnić datę wysłania.
11. Koszty publikacji zamówień w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich ponoszą Wspólnoty. Tekst ogłoszenia nie przekracza jednej strony Dziennika Urzędowego lub około 650 wyrazów. Każde wydanie Dziennika Urzędowego zawierające jedno albo więcej ogłoszeń, odtwarza wzór ogłoszenia lub wzory, według których publikowane ogłoszenie jest sporządzane”.

Uregulowania krajowe

6 Dekret ministerialny stanowi:

„1. W przypadku dostaw helikopterów typu lekkiego przeznaczonych na potrzeby policji i krajowej straży pożarnej wprowadza się szczególne środki ostrożności, które stosuje się również do działań technicznej grupy oceniającej i komisji międzyresortowej, o której mowa w uzasadnieniu.

2. W celu udzielenia zamówienia na powyższe dostawy można odstąpić od przepisów dekretu z mocą ustawy nr 358 z dnia [24 lipca 1992 r.], zmienionego dekretem z mocą ustawy nr 402 z dnia [20 października 1998 r. (zwanego dalej „dekretem z mocą ustawy nr 358/1992”)], przy spełnieniu w danym przypadku przesłanek, o których mowa w art. 4 [lit.] c) tego dekretu”.

7 Dekret z mocą ustawy nr 358/1992 przywołany w dekrete ministerialnym stanowi legislacyjny środek transpozycji uregulowań wspólnotowych w zakresie przetargów publicznych na dostawy.

8 Artykuł 4 lit. c) dekretu z mocą ustawy nr 358/1992 powtarza treść przepisu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36.

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

9 Po powzięciu wiadomości o wydaniu dekretu ministerialnego i po stwierdzeniu, że nie jest on zgodny z art. 2 ust. 1 lit. b), art. 6 i 9 dyrektywy 93/36, Komisja skierowała w dniu 1 kwietnia 2004 r. do Republiki Włoskiej wezwanie do usunięcia uchybienia, na które państwo to odpowiedziało w dniu 30 lipca 2004 r.

10 Ponieważ odpowiedź ta nie satysfakcjonowała Komisji, skierowała ona w dniu 14 grudnia 2004 r. do Republiki Włoskiej uzasadnioną opinię, wzywając do przyjęcia przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do niej w terminie dwóch miesięcy od dnia jej otrzymania.

11 Pismem z dnia 22 marca 2005 r. Republika Włoska poinformowała Komisję, że nie przygotowała jeszcze szczegółowej odpowiedzi na powyższą uzasadnioną opinię, lecz, że „wszczęła w tym przedmiocie proces pogłębionej analizy”, którego rezultaty „skłaniają do uznania, że brzmienie wspomnianego dekretu mogło wzbudzić określoną niepewność co do zgodności procedur udzielania zamówień publicznych na dostawy z systemem normatywnym obowiązującym na poziomie wspólnotowym”. Pismo to zawierało dalej życzenie otwarcia dialogu technicznego ze służbami Komisji, który mógłby „towarzyszyć temu procesowi analizy i prowadzić do rewizji wyżej wspomnianego ustawodawstwa, która w należyтым stopniu uwzględni różne wymogi w tej dziedzinie”.

12 Mimo dwóch pism Komisji – z dnia 14 kwietnia i z dnia 26 maja 2005 r. – informujących Republikę Włoską o gotowości rozpoczęcia dialogu z zainteresowanymi służbami ministerialnymi wspomniany dialog techniczny nigdy nie miał miejsca. W tych okolicznościach Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

Argumentacja stron

13 Komisja zarzuca, że Republika Włoska na mocy dekretu ministerialnego nieprawidłowo wyłączyła z zakresu zastosowania dyrektywy 93/36 dostawy lekkich helikopterów na potrzeby policji i krajowej straży pożarnej, gdyż nie została spełniona żadna z przesłanek przewidzianych w art. 2 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy.

14 W tym zakresie Komisja podkreśla fakt, że helikoptery te są przeznaczone dla policji i krajowej straży pożarnej, to znaczy służb cywilnych, które zwykle nie muszą uczestniczyć w operacjach wojskowych. Ponadto okoliczność, że instalacja lekkiego uzbrojenia przewidziana została tylko jako ewentualność, potwierdza, iż helikoptery te przeznaczone są zasadniczo do użytku cywilnego. Wreszcie fakt, że omawiane helikoptery powinny posiadać określone cechy, zbliżone do cech helikopterów wojskowych, nie wystarcza do traktowania tych dostaw jako dostaw wojskowych. Zdaniem Komisji chodzi tu co najwyżej o statki powietrzne przeznaczone ewentualnie do podwójnego zastosowania.

15 Ponadto Komisja uważa, że nawet gdyby były to dostawy wojskowe, stosowanie dyrektywy 93/36 nie byłoby wyłączone, a państwo członkowskie, które powołuje się na odstępstwo przewidziane w jej art. 2 ust. 1 lit. b) musiałyby wykazać wystąpienie określonych w tym przepisie przesłanek uzasadniających to odstępstwo. Tymczasem zdaniem Komisji w niniejszej sprawie Republika Włoska nie wykazała zasadności powołania się na odstępstwo.

16 Republika Włoska twierdzi, że w aktualnej sytuacji międzynarodowej pojęcia wojny i sprzętu wojskowego zmieniły istotnie swoje znaczenie w stosunku do znaczenia pierwotnego, podobnie zresztą jak pojęcie ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa narodowego. Nie można kwestionować wojskowego charakteru helikopterów stanowiących przedmiot zamówień, o których mowa w dekrete ministerialnym, ponieważ helikoptery te mogą być używane do wykonywania zadań z zakresu bezpieczeństwa narodowego. Jak to bowiem ustaliła międzyresortowa komisja powołana do tego celu, omawiane helikoptery muszą posiadać określone cechy techniczne pozwalające na ich ewentualne użycie w charakterze systemów uzbrojenia i systemów obronnych i wobec tego wymagają homologacji ministra obrony.

17 Republika Włoska podnosi, że przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36 zostały spełnione. Twierdzenie to opiera na argumencie, zgodnie z którym w przypadku dostaw omawianych helikopterów należy zachować jak największą dyskrecję z uwagi na ich użycie w charakterze systemów uzbrojenia oraz możliwość ich współdziałania z innym sprzętem wojskowym. Jest to powód, dla którego nie można zagwarantować zachowania tajemnicy w ramach otwartej procedury ogłoszenia o przetargu.

18 Ponadto Republika Włoska uważa, że skoro omawiane statki powietrzne mogą zostać uznane bez zastrzeżeń za sprzęt wojskowy, nawet w przypadku, jeśli należy przyjąć, iż przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36 nie znajdują w niniejszej sprawie zastosowania, to sporne dostawy objęte są jednak zakresem odstępstwa, o którym mowa w art. 296 WE, a więc są wyłączone z zakresu wspólnotowych przepisów dotyczących zamówień publicznych.

19 Wreszcie Republika Włoska uznaje niniejszą skargę za niedopuszczalną z racji naruszenia zasady *ne bis in idem*. Twierdzi ona bowiem, że zagadnienie będące przedmiotem sporu zostało już zbadane i ocenione przez Trybunał w wyroku z dnia 8 kwietnia 2008 r. w sprawie C 337/05 Komisja przeciwko Włochom, dotychczas nieopublikowanym w Zbiorze.

Ocena Trybunału

W przedmiocie dopuszczalności

20 W tym zakresie wystarczy wskazać na zasadniczą różnicę pomiędzy niniejszą sprawą a sprawą Komisja przeciwko Włochom, w której wydany został ww. wyrok. W niniejszej sprawie Republika Włoska działała na mocy dekretu ministra spraw wewnętrznych, podczas

gdy sprawa zakończona powyższym wyrokiem dotyczyła zgodności z prawem praktyki władz włoskich. Stwierdzenie to jest wystarczające do ustalenia, że w niniejszej sprawie nie można się w żadnym razie skutecznie powołać na zasadę *ne bis in idem*.

21 W konsekwencji zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Republikę Włoską należy oddalić.

Co do istoty sprawy

22 Na wstępie należy podnieść, że pomiędzy stronami bezsporne jest, iż kwoty zamówień, o których mowa w dekrete ministerialnym, przekraczają próg określony w art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy 93/36, co może powodować objęcie ich zakresem tej dyrektywy.

23 Należy również przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wszelkie odstępstwa od zasad służących zapewnieniu skuteczności praw, jakie traktat przyznaje w zakresie zamówień publicznych, należy interpretować ściśle (zob. podobnie wyrok z dnia 17 listopada 1993 r. w sprawie C 71/92 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. s. I 5923, pkt 36), a na osobie, która zamierza powołać się na odstępstwo, spoczywa ciężar udowodnienia, że rzeczywiście zaistniały wyjątkowe okoliczności uzasadniające jego zastosowanie (zob. podobnie wyrok z dnia 3 maja 1994 r. w sprawie C 328/92 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. s. I 1569, pkt 15 i 16, oraz ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 57 i 58).

24 W niniejszej sprawie Republika Włoska podnosi, że dekret ministerialny spełnia przesłanki określone w art. 296 WE i w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36, w szczególności z tego względu, iż helikoptery, o których mowa w dekrete, są produktami podwójnego zastosowania, to znaczy mogącymi służyć zarówno celom cywilnym, jak i wojskowym.

25 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 296 ust. 1 lit. b) WE każde państwo członkowskie może podejmować środki, jakie uważa za konieczne w celu ochrony podstawowych interesów swojego bezpieczeństwa, a które odnoszą się do produkcji lub handlu bronią, amunicją lub wyposażeniem wojskowym, jednak pod warunkiem, że te środki nie będą negatywnie wpływać na warunki konkurencji na wspólnym rynku w odniesieniu do produktów, które nie są przeznaczone wyłącznie do celów wojskowych (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 46).

26 Z brzmienia powyższego przepisu wynika, że omawiane produkty powinny być przeznaczone do celów wyłącznie wojskowych. W związku z tym zakup sprzętu, którego użycie w celach wojskowych nie jest pewne, musi być bezwzględnie zgodny z zasadami

udzielania zamówień publicznych (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 47).

27 Tymczasem nie ulega wątpliwości, że dekret ministerialny dotyczy – jak to przyznaje Republika Włoska – helikopterów, których przeznaczenie cywilne jest pewne, a ich użycie dla celów wojskowych jest jedynie możliwe.

28 W konsekwencji Republika Włoska nie może skutecznie powoływać się na art. 296 ust. 1 lit. b) WE, o którym mowa w art. 3 dyrektywy 93/36, w celu uzasadnienia przepisów krajowych zezwalających na zastosowanie procedury negocjacyjnej przy nabywaniu omawianych helikopterów.

29 Ponadto Republika Włoska powołuje się na art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36.

30 Na wstępie należy przypomnieć, że konieczność ustanowienia obowiązku dochowania poufności nie wyklucza w żaden sposób zastosowania postępowania przetargowego przy udzielaniu zamówienia (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 52).

31 W związku z tym powołanie się na art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36 w celu uzasadnienia przepisów krajowych zezwalających na zakup omawianych helikopterów przy zastosowaniu procedury negocjacyjnej wydaje się być nieproporcjonalne, mając na uwadze cel polegający na uniemożliwieniu ujawnienia chronionych informacji dotyczących ich produkcji. Republika Włoska nie wykazała bowiem, że cel ten nie mógłby zostać osiągnięty w ramach postępowania przetargowego przewidzianego w tejże dyrektywie (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 53).

32 Zgodnie z powyższym samo stwierdzenie, że omawiane dostawy są określone jako objęte tajemnicą, że towarzyszą im szczególne środki bezpieczeństwa lub że muszą być wyłączone z zakresu przepisów wspólnotowych w celu ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państwa, nie może być wystarczające do ustalenia, że rzeczywiście wystąpiły wyjątkowe okoliczności uzasadniające odstępstwa przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36.

33 W konsekwencji Republika Włoska nie może skutecznie powoływać się na art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36 w celu uzasadnienia przepisów krajowych zezwalających na zastosowanie procedury negocjacyjnej przy nabywaniu omawianych helikopterów.

34 Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań, należy stwierdzić, że wydając dekret ministerialny, który zezwala na odstępstwo od przepisów wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych na dostawy w odniesieniu do nabywania lekkich helikopterów przeznaczonych na potrzeby policji i krajowej straży pożarnej, mimo niewystąpienia żadnej z przesłanek mogących uzasadniać takie odstępstwo, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 93/36, a w szczególności na mocy jej art. 2 ust. 1 lit. b), art. 6 i 9.

W przedmiocie kosztów

35 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania, a Republika Włoska przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wydając dekret ministra spraw wewnętrznych nr 558/A/04/03/RR z dnia 11 lipca 2003 r., który zezwala na odstępstwo od przepisów wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych na dostawy w odniesieniu do nabycia lekkich helikopterów przeznaczonych na potrzeby policji i krajowej straży pożarnej, mimo niewystąpienia żadnej z przesłanek mogących uzasadniać takie odstępstwo, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy, a w szczególności na mocy jej art. 2 ust. 1 lit. b), art. 6 i 9.**
- 2) **Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy

•